

**PRIMUL
CARE
MOARE
LA
SFÂRȘIT**

ADAM SILVERA

PRIMUL
CARE
MOARE
LA
SFÂRȘIT

Traducere din engleză de Irina Stoica

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The First to Die at the End*

Autor: Adam Silvera

Copyright © 2022 by Adam Silvera

All rights reserved.

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SILVERA, ADAM

Primul care moare la sfârșit / Adam Silvera ; trad.: Irina Stoica. -

București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-99-8

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Simon Prades

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru cei care mi-au fost alături de la început.

*Mulțumiri speciale Nicolei și lui David Yoon,
vecinii mei preferați, cu cele mai mari inimi.*

*Ei îmi arată din nou și din nou
cum ar trebui să arate dragostea.*

PARTEA ÎNTÂI: **AJUNUL CRAINICILOR MORTȚII**

Cu toții ne dorim să știm cum putem prezice moartea.

Dar permiteți-mi să vă pun o întrebare. Le cereți piloților să vă explice noțiuni de aerodinamică înainte să vă suiți într-un avion sau pur și simplu călătoriți spre destinație? Vă cer să nu vă puneți întrebări referitoare la cum știm cine va muri, ci să vă concentrați pe cum să vă trăiți viața. Destinația voastră finală poate fi mai aproape decât credeți.

— Joaquín Rosa, creatorul Crainicilor Morții

ORION PAGAN

30 iulie 2010

22:10

Crainicii Morții ar putea să sune la miezul nopții, dar nu ar fi prima dată când cineva îmi spune că o să mor.

În ultimii ani m-am luptat pentru propria viață, din cauza unei probleme cardiace grave, speriat de-a dreptul că aș putea să mor dacă trăiesc prea intens. Apoi a apărut din senin o organizație numită Crainicii Morții, care a pretins că poate să spună când – nu doar dacă – vom muri. Suna ca intriga uneia dintre povestirile mele. În viața reală n-am avut parte de victorii din astea. Dar totul a devenit foarte real, foarte repede, când președintele Statelor Unite a ținut o conferință de presă unde l-a prezentat pe creatorul Crainicilor Morții și a confirmat abilitățile lor de a ne prezice soarta.

În noaptea aia m-am înscris pe listele Crainicilor Morții.

Acum sper doar să nu fiu printre primii care o să primească telefonul inaugural de Ziua Sfârșitului.

Dacă e să mă sune, măcar știu că s-a terminat, bănuiesc.

Până atunci, am de gând să trăiesc.

Și primul pas e să particip la evenimentul unic de lansare a Crainicilor Morții.

Crainicii Morții organizează o mulțime de petreceri prin toată țara, cred că vor să îi mai binedispună pe oameni și să-i

facă să fie entuziasmați de programul care va schimba viața și moartea, așa cum le știm azi. Probabil au început deja în multe locuri, cum ar fi Santa Monica Pier din California sau în Millenium Park din Chicago sau la Muzeul Național al Forțelor Aeriene Americane din Ohio sau pe Sixth Street în Austin și astea sunt doar câteva. Bineînțeles, eu o să particip la cea mai tare – cea din Times Square, inima New Yorkului și locul primelor birouri ale Crainicilor Morții. Îmi iubesc orașul, dar nu m-ați prinde nici mort în Times Square în ajunul Anului Nou – e mult prea frig. Dar acum, pentru că e o noapte caldă de vară, mă relaxez și aștept momentul ăsta cu adevărat istoric.

E o nebunie să te gândești câți bani cheltuie Crainiciii Morții în toată țara. Chiar și doar în Times Square. Ecranele astea uriașe promovează de obicei un milion de lucruri în același timp, de la reclame la sucuri la seriale sau site-uri noi, dar nu și în seara asta. Pe fiecare ecran se vede doar o clepsidră digitală neagră, pe un fundal alb, strălucitor. Clepsidra e aproape plină, semn că la miezul nopții vor începe telefoanele care anunță Ziua Sfârșitului. Dar senzația e că se întâmplă ceva chiar și mai important. E aproape ca și cum produsul pe care îl promovează Crainiciii Morții este timpul însuși. Marketingul ăsta funcționează, pentru că o mulțime de oameni se adună la birourile de informații de parcă s-ar lansa un nou model de iPhone, doar ca să discute cu echipa de relații cu clienții a Crainicilor Morții.

— Imaginează-ți cum ar fi să lucrezi la Crainiciii Morții.

Prietena mea cea mai bună, Dalma, își ridică privirea din telefon.

— N-aș putea să fac asta.

— Pe bune. E ca și cum fiecare apel salvează viața cuiva, deși, mă rog, nu prea. Cum poți să mai dormi noaptea, când știi că toți oamenii cu care ai vorbit în ziua aia sunt morți?

— Știu că ai numai moartea în cap, Orion, dar mă termini psihic.

— Practic am moartea în inimă.

— Doamne, te urăsc! O să mă angajez la Crainicii Morții doar ca să te sun.

— Neah, nu poți să trăiești fără mine.

Nu adaug că oricum va trebui să facă asta la un moment dat. Nimeni nu pariază că o să trec de 18 ani. Nici măcar Dalma, deși n-o să recunoască niciodată asta cu voce tare și mereu vorbește despre toate lucrurile pe care o să le facem împreună. Gen cum visează la prima mea lansare de carte, de fiecare dată când spun că vreau să-mi public povestirile sau romanul pe care mi-ar plăcea să-l scriu, dacă aş crede că o să trăiesc suficient cât să-l termin. Sau cum eu o să fiu alături de ea când o să devină un nume mare al industriei IT. Sau când vorbește despre toți tipii pe care o să-i aducem acasă, ceea ce e complet improbabil, pentru că n-o să fim niciodată suficient de curajoși ca să ne băgăm în seamă cu tipi pe care îi considerăm drăguți și/sau interesați. Dacă nu aş avea inima asta tâmpită, am putea să facem toate astea și multe altele.

Trebuie doar să fiu prezent. Poate n-o să ajung în viitor, dar pot să trăiesc acum.

Deși e cam greu să îmi scot moartea din cap – da, din cap de data asta, nu din inimă – când un tip de patruzeci și ceva de ani trece pe lângă noi cu o pancartă pe care scrie *Crainicii Morții o să ducă la sfârșitul lumii*. OK, înțeleg că nu e fan al Crainicilor Morții, dar să pretindă că au puterea să cauzeze sfârșitul lumii? E cam mult. Dar nu e singurul. De când au fost anunțați Crainicii Morții, la începutul lunii, fataliștii ăștia vorbesc întruna numai despre oceane care fierb și furtuni care mătură tot în calea lor și alunecări de teren și orașe care iau foc. Înțeleg că romanele apocaliptice și distopice sunt pe val acum, dar oamenii chiar ar trebui să mai respire și să se mai liniștească puțin.

Asta nu e viață, să te panichezi în fiecare minut gândindu-te la moarte, și totuși o mulțime de oameni se panichează mereu.

E de parcă vine sfârșitul lumii pe bune.

În ultimele zile a avut loc un număr record de jafuri în supermarketuri; pesemne că hoții își fac rezerve de conserve, apă și hârtie igienică. Au avut loc prea multe crime, pentru că sentințele pe viață n-o să fie prea lungi, dacă sfârșitul lumii vine așa de repede cum zic fataliștii. Dar nu e nimic mai greu decât să ascuți povești despre oamenii care s-au sinucis pentru că ne îndreptăm spre un viitor cu prea multe incertitudini.

M-am enervat când am auzit de morțile alea.

Cum pot cei de la Crainicii Morții să aibă acces la informațiile astea și să nu prevină crimele sau să nu intervină în cazul sinuciderilor? Dar se pare că nu s-a pus niciodată problema așa. Crainicii Morții pretind că nu pot ști cauza morții cuiva, doar care va fi Ziua Sfârșitului, și le spun oamenilor, ca să-i pregătească. Din păcate, odată ce numele cuiva apare în mod misterios în sistem, soarta îi e bătută în cuie – cum o să-i fie și sicriul după.

Poate că nu le-or ști Crainicii Morții chiar pe toate, dar pe mine o să mă ajute mult cu anxietatea. Dacă nu primesc telefonul care îmi anunță Ziua Sfârșitului, o să pot să trăiesc cu mai mult curaj, în loc să mă gândesc de două, de trei, de patru ori înainte să fac orice, de teamă să nu-mi sperii inima și să intru în stop cardiac. Nici n-o să mai fiu luat prin surprindere când o să moară cei dragi mie. Ca atunci când aveam nouă ani și părinții mei s-au dus în oraș la o întâlnire și au fost uciși, după ce un avion a intrat în turnul de sud de la World Trade Center.* Evident că pe atunci nu existau Crainicii Morții, dar

* Referire la atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001, când mai multe avioane au fost deturnate și au lovit clădiri importante din Statele Unite ale Americii (n.t.).

mă urmărește pentru totdeauna gândul că trebuie să fi fost un moment în care și-au dat seama că aveau să moară.

Încerc să alung toate gândurile astea care îmi frâng inima.

Crainicii Morții o să se asigure că o să pot să-mi iau rămas-bun de la toată lumea.

Sau, mă rog, că o să am măcar șansa să-mi iau rămas-bun.

Știu că nu am tot timpul din lume, o simt în adâncul inimii.

Trebuie să încep să fac lucruri pentru prima dată – poate și pentru ultima dată – cât încă mai pot.

VALENTINO PRINCE

22:22

Crainicii Morții nu mă pot suna, pentru că nu m-am înscris în sistemul lor. Oricum nu m-ar suna, din moment ce viața mea de-abia acum începe.

Mai mult, mă simt de parcă am renăscut azi.

E de înțeles că o persoană născută și crescută în Phoenix, Arizona, vrea să renască. E timpul să-mi iau viața de la capăt în New York. Din Valea Soarelui în Marele Măr*. Visez la orașul ăsta de atât de multă vreme, încât, după ce mi-am printat biletul la aeroport și am văzut scris PHX → LGA, am izbucnit în plâns. Biletul ăla, doar dus, mi-a arătat că n-o să trebuiască să-mi mai văd părinții vreodată. Că pot să-mi construiesc o casă nouă, împreună cu sora mea geamănă.

Probabil n-ar fi trebuit să rezerv un loc la geam. Am făcut toate eforturile să-mi păstrez calmul cât avionul a gonit pe pistă și a țâșnit în aer. Se pare că toate eforturile mele nu au fost suficiente. În timp ce clădirile și drumurile și munții se micșorau, eu plângeam printre nori. Vecinul meu de scaun părea că mă judecă. M-a făcut să-mi doresc și mai mult ca sora mea să fi fost alături de mine, dar i-a apărut un proiect în ultimul moment. Din fericire, Scarlett o să se suie în următorul avion și o să vină să locuim împreună.

Cinci ore mai târziu, când a început să se vadă conturul

* Denumiri date celor două orașe (n.t.).

New Yorkului, totul a căpătat sens, deși nu mai fusesem niciodată în parcurile și pe lângă zgârie-norii ăia. Când am aterizat și m-am dus cu bagajele la coada de taxiuri, unde toată lumea părea groaznic de frustrată pentru că trebuia să aștepte, eu eram superentuziasmat că o să pot în sfârșit să merg cu taxiurile galbene pe care le mai văzusem doar la televizor și în reclame. Șoferul s-a prins că n-am mai fost aici, din moment ce nu puteam să-mi iau ochii de la ce se întâmpla pe stradă. Primul pas pe trotuar a fost scos parcă dintr-un film, mă simțeam de parcă eram înconjurat de camere; dar o să vină momentul ăla.

Începând cu seara asta, începând de acum, pot să mă consider newyorkez.

Sau poate trebuie să aștept până când o să apară proprietarul cu cheile apartamentului, ca să mă asigur că nu e vreo țeapă – la urma urmei, am găsit studioul ăsta pe Craigslist. Cât aștept, admir colțul meu frumos din Upper East Side. Lângă bloc e o pizzerie micuță, care încearcă să mă ademenească, din răspuțeri, cu mirosul de chifle cu usturoi. Claxoanele mașinilor îmi atrag atenția spre stradă, unde cineva care ar putea să-mi fie bunic răcnește în telefon ca să fie auzit, din cauza muzicii care răsună din barul de pe colț.

Orașul e zgomotos și asta îmi place la nebunie.

Mă întreb dacă o să mi se facă vreodată dor de liniștea din vechiul meu cartier.

Ușa se deschide în spatele meu și văd un bărbat îmbrăcat într-un maiou alb și niște pantaloni scurți, cu papuci în picioare. Are o mustață deasă și păr negru, cam rar, și se uită urât la mine.

— Ai de gând să intri odată? mă întreabă.

— Bună, eu sunt Valentino. Sunt noul chiriaș.

Bărbatul face semn spre valiza mea.

— Îmi dau seama.

— Îl aștept pe proprietar.

Dă din cap, dar nu pleacă. De parcă așteaptă să intru eu.

— Tu ești Frankie?

Dă iar din cap.

— Încântat de cunoștință, îi zic.

E sceptic, dar îmi strânge mâna.

— Te miști și tu odată?

Am fost prevenit că nu toți newyorkezii o să fie amabili cu mine, dar poate Frankie e doar obosit – la urma urmei, e destul de târziu. Îmi iau valizele și intru în clădire. E o noapte plăcută, dar, odată ce intru, înțeleg de ce Frankie e îmbrăcat de parcă a ieșit să-și ia ziarul în Arizona. E așa de cald, încât simt că am intrat în cuptorul din pizzeria de alături. Holul e îngust, vopsit într-un galben-muștar care nu e deloc o încântare pentru ochi, dar îi respect alegerile. Văd imediat câteva cutii de scrisori de metal prinse în perete și niște pachete pe jos, care așteaptă să fie ridicate, un coș de gunoi, plin de reclame, inclusiv fluturași de la Crainicii Morții. Îmi dau seama că mulți dintre locatari nu s-au înscris să primească telefonul de Ziua Sfârșitului. Nici eu nu m-am înscris, pentru că părinții mei sunt supersceptici, dar paranoia asta e o altă moștenire de care trebuie să scap.

Frankie se oprește puțin după ce urcăm primul rând de scări.

— Unde-i cealaltă?

— Cealaltă?

— Geamăna ta.

— A, ajunge mâine-dimineață.

Frankie continuă să urce.

— Vezi să te ocupi repede de orice cutie îți mai vine. Mi-am rupt spatele cărându-ți toate pachetele pe scări.

— Îmi pare rău.

A trebuit să trimit câteva lucruri mai devreme, gen saltea pneumatică, prosoape, oale și tigăi. Deși cred că și-a

rupt spatele mai degrabă din cauza celor cinci cutii pline de haine, pantofi și accesorii, care sunt la fel de importante ca un pat încropit, până marți, când îmi ajunge salteaua bună.

— Nu merge liftul?

— Nu mai merge de când era tata proprietar, răspunde Frankie.

Înțeleg. Nu știu cât e de legal să faci reclamă clădirii și să spui că are lift, dacă e doar de decor, dar nu contează. Toți anii ăia petrecuți în mica sală de gimnastică din casa familiei mele m-au pregătit pentru genul ăsta de viață. Car valizele, deși știu că fiecare are peste douăzeci de kilograme din moment ce le-am cântărit la aeroport. Frankie nici nu se oferă să mă ajute, dar e OK. La etajul 3, îmi aduc aminte că apartamentul e la etajul 6. Încep să transpir pe spate și sunt sigur că pot să sar peste antrenamentul de picioare de acum încolo. Deja nu mai pot să respir când ajungem sus, dar... de fapt, niciun dar. Face parte din procesul de inițiere. Nu există lucru mai newyorkez decât să locuiești la etajul 6 într-o clădire fără lift din Upper East Side.

Sunt condus la apartamentul 6G fără nicio urmă de ceremonie. Nu tu bun-venit în clădire, nu tu felicitări pentru prima casă departe de casă. Frankie pur și simplu deschide ușa și îl urmez înăuntru, înainte să-mi las bagajele pe holul strâmt. Baia e cum intri, pe stânga, și, deși știu că o să stau ore întregi aici în fiecare săptămână, cât îmi fac rutina de dimineată și de seară, sunt mai curios să explorez spațiul în care îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului. Podeaua de lemn scârțâie sub bocanci când calc. Cutiile pe care le-am trimis înainte sunt așezate lângă peretele din stânga, unde am de gând să pun patul. Două ferestre dau spre stradă și mai e una deasupra chiuvetei din bucătărie, care dă spre apartamentul unui vecin. Dar nu-i nicio problemă. O să cumpăr perdele săptămâna asta.

Cea mai mare problemă e cât de mic e apartamentul. Eu și Scarlett folosim banii strânși de părinții noștri pentru taxele de facultate ca să ne urmăm visurile – modelling și fotografie – și sperăm să ne ajungă cât mai mult, de unde și studioul.

— Pozele de pe net îl fac să pară mai mare, îi zic.

— Eu am făcut pozele alea, spune Frankie.

— Erau foarte drăguțe. Dar sigur ai încărcat pozele care trebuie? Ne așteptam la un spațiu mai mare.

Frankie se uită lung la mine.

— Puteai să vii să-l vezi înainte să îl închiriezi.

— Nu locuiam aici. De-abia am ajuns.

— Nu-i problema mea. Tu și sor-ta ați împărțit același pântec. Sigur găsiți voi o soluție.

Sper că studioul ăsta se va extinde ca uterul mamei, să ne facă loc amândurora.

Din fericire pentru Frankie, nu-mi place să mă cert. Nu pot spune același lucru despre Scarlett, dar o să vadă singur asta când ajunge. Partea bună e că e prima mea noapte în New York și deja începe celebrul conflict cu proprietarul. Avem contract pe un an și sunt sigur că până la final o să am multe povești despre perioada asta, pe care să le împart cu prietenii mei.

Se aude cineva la ușă și văd un băiețel, care intră. Nu mă pricep la ghicit vârste. Are cinci ani și e foarte înalt sau zece și e scund? Mi se pare ceva cunoscut la el, dar nu pot să-mi dau seama ce.

Poartă pijamale și îmi face cu mâna.

— Ești noul nostru vecin? mă întreabă și zâmbește.

— Da. Mă cheamă Valentino.

— Eu sunt Paz.

— Fain nume, Paz.

— E prescurtarea de la Pazito, dar doar mama îmi zice așa. Și mie îmi place numele tău.

E primul moment în care chiar mă simt bine-venit aici.

Înainte să apuc să-i mulțumesc, văd că Frankie se uită urât la Paz.

— De ce nu ești în pat? îl întreabă.

— Mi-e frică de Crainicii Morții.

Frankie își freacă ochii.

— Crainicii Morții nu există. Du-te la culcare!

Paz începe să plângă.

— Bine, tati.

Își târăște picioarele spre ușă, dar se uită peste umăr, sperând ca tatăl lui să se răzgândească. Nimic. Pornește pe hol, fără să mai zică un cuvânt.

Chiar vreau să-l opresc pe Paz și să-l liniștesc, să-i spun că totul o să fie bine, dar bănuiesc că nu ar trebui să-i subminez autoritatea lui Frankie în fața puștiului. Sigur o să mai fie ocazii.

— Simpatice copil, îi zic.

Frankie nu mai zice nimic de Paz. Pune două rânduri de chei pe blatul din bucătărie.

— Cheia mare e de la apartament, aia mijlocie, de la intrare, iar aia mică, de la cutia de scrisori. Eu stau chiar acolo, dar să nu vii înainte de 9 sau după 5.

— Am înțeles. Mulțumesc mu...

Frankie pleacă și închide ușa după el.

— ... mult, Frankie, zic, deși nu mai am cui.

Studioul nu pare cu mult mai mare fără Frankie, dar, din fericire, nu mai e așa de rece.

Mă uit la ceas - 22:31 - și vreau s-o sun pe Scarlett pe FaceTime. New York e cu 3 ore înainte, așa că o sun acum, sperând că o mai prind înainte să plece să facă fotografii la petrecerea dată de Crainicii Morții în Phoenix. Prin contractul ăsta o să ne plătim chiria pe o lună și o să ne mai și ajungă pentru bilete de metrou și prânzuri modeste. Mă așez pe blat

cât aștept ca Scarlett să răspundă și îl văd pe Frankie pe geamul de la bucătărie. Logic că tocmai acolo stă. Frankie își ia o bere din frigider și sper că adoarme repede când bea, pentru că e deja insuportabil.

După câteva secunde, pe ecran apare fața veselă a lui Scarlett, care mă binedispune imediat.

— Val! strigă Scarlett și-și pune telefonul pe chiuveta din baie, cât se machiază. Ești în noua noastră casă?

— Chiar aici.

— Vreau și eu s-o văd!

Întorc camera și îi arăt spațiul. Nu durează mult.

— Mi se pare mie sau...

— Nu ți se pare. E mai mic decât pe net.

— Au micșorat și chiria?

— Proprietarul a zis, citez, că o să ne descurcăm, din moment ce am împărțit același pântec.

— Dacă aș avea timp să mă opresc o secundă din datul cu mascara și să-mi dau ochii peste cap, aș face-o. Trebuie să fug într-un minut. Zi-mi că te duci în Times Square.

Contractul lui Scarlett și campania uriașă de modelling pe care am prins-o nu ne permit să sărbătorim Ajunul Crainicilor Morții împreună. Dar asta n-o împiedică pe Scarlett să-mi zică să mă duc la petrecerea din Times Square.

— Chiar nu știu, Scar. Cu toată schimbarea asta de fus...

Scarlett scoate un bâzâit.

— Răspuns greșit. Ai pierdut trei ore, dar nu ești obosit. Mai încearcă o dată.

— Tot trebuie să mă odihnesc pentru ședința foto de mâine.

— Oricum ești prea entuziasmat ca să adormi, Val. Așa că, în loc să te foiești pe salteaua aia ieftină, mergi și bucură-te de ceea ce va fi fie un eveniment istoric, fie cea mai mare farsă din țara asta.